

INSEMNAȚI

SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: **TRAIAN BRĂILEANU**,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuți.

CUPRINSUL

ARTICOLE

- | | |
|------------------------|------------------------------------|
| I. André Joussain : | Spre dislocarea Frontului popular. |
| II. Traian Brăileanu : | Funcționarism și birocratism. |
| III. George Macrin : | Taberele de muncă. |
| IV. Alexandru Randa : | Cazul Weininger. |

REDAȚIA: Cernăuți, str. General Berthelot 5.

ADMINISTRAȚIA (Profesor Constantin Zoppa):
Cernăuți, str. Baltinester 15.

Abonamentul pentru 1 an Lei 60

Exemplarul " 5

Insemnări Sociologice

Director: **TRAIAN BRĂILEANU**,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuți.

REVISTA CARTILOR

Corneliu Zelea-Codreanu, Pentru legionari. (*Traian Brăileanu*).
Radu Gyr, Femeia în eroismul spiritual, moral și național. (*George Macrin*).
Dimitrie Bucevschi, Amintiri din anul Unirii.
Emanoil Catelly, Cartea noastră.
Maior Constantin Atanasiu, Psihotehnica în armatele străine.

REVISTA REVISTELOR

Iconar. — Țara Șpenițului. — Revista de pedagogie. — Revue Internationale de Sociologie. — Buletinul A. G. I. R. — Orientări. — Făt Frumos. — Gînd Românesc. — Pagini Literare. — Libertatea. — Glasul strămoșesc. — Omul nou. — Iubiți Bisrica. — Credința. — Chemarea Naționalistă — Id-*ea* națională. — Cuvîntul Satelor. — Cruciada. — Opinia Bucureșteană. — Scîntela. — Crainicul.

Fiecare număr va avea cel puțin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază.

Spre dislocarea Frontului popular

Ofensiva Frontului popular s'a năpustit asupra Franței ca un talaz puternic. Ea s'a întins mai departe decît prevedea majoritatea celor ce, prin votul lor, au asigurat succesul partidelor înaintate la alegerile din Aprilie—Mai 1936. Astăzi ea pare a întîmpina piedici și a începe o mișcare de retragere, deși intențiile conducătorilor au rămas în fond aceleași.

Ocuparea uzinelor de către muncitori, sub îndemnul C. G. T.-ului¹⁾ și mai ales sub cel al agitatorilor comuniști veniți din afară, continuă după un plan: potolit într'un loc, conflictul între patroni și angajați renaște în alt loc, în felul de a întreținea în toată țara o agitație revoluționară și a o face să dăinuiească pînă la sosirea momentului prielnic răsturnării sociale ce se pregătește. Dar deja se produc reacțiuni.

Lipsește încă mult într'adevăr ca cei ce conduc C.G.T.-ul să reprezinte toată lumea muncii. Nu toți muncitorii sînt cegești. Mai mult, toți cei ce aparțin C. G. T.-ului nu sînt în desăvîrșit acord cu căpeteniile lor: ei urmează mișcarea, dar nimic nu spune totuș că defecțiuni nu se vor produce. De fapt s'au produs deja cîteva. La Brousseval, în Marna, muncitori metalurgiști au hotărît să reia lucrul și unii dintre ei au demisionat din C. G. T. cu acest prilej. Stăpîniți la început prin elemente extremiste, ei refuză a face mai departe jocul agitatorilor.

Alți muncitori, ne-cegești, n'au șovăit să aplice procedent adversarilor lor împotriva guvernului complice al acestora: la Clermont-Ferrand, ei au ocupat prefectura cerîndu-i prefectului să restabilească ordinea și să facă să se respecte libertatea muncii. Fără îndoială, guvernul frontului popular, cu obișnuita sa pîrtinire și rea credință, s'a grăbit a pune în mișcare împotriva lor forța publică, această forță de care ei refuză a se servi împotriva agitatorilor cari ocupă uzinele. Dar gestul mun-

¹⁾ Confédération Générale du Travail.

ditorilor ne-cegetiști este totuș pentru el o prevestire că îngăduind ilegalitatea din partea demagogilor frontului popular, el dă, din punct de vedere moral, drept celorlalte partide de a proceda în acelaș fel la rîndul lor.

După reacțiunile, de altminteri destul de rare pînă acuma, ale unor grupuri muncitorești, noi trebuie să însemnăm reacțiunea țării.

Fără a judeca înainte asupra mișcărilor de opinie pe care le va provoca anunțarea devalorizării francului, ceea ce află în clipa cînd acest articol era aproape în întregime scris, se pare că o anumită plictiseală se manifestă față de rezultatele experienței Leon Blum.

Fără îndoială, în ultimele zile ale lui Septemvrie 1936, popularitatea lui Leon Blum rămîne simțitor aceeaș în lumea micilor angajați și a micilor burghezi anti-fasciști. Dar dănuirea mișcărilor de grevă cari nu încetează într'un loc decît pentru a izbucni în altul începe să neliniștească pe alegătorul mijlociu. Acesta, privind în general cu simpatie revendicările muncitorești, întrucît nu întrec măsura, aprobînd bucuros acordarea de concedii plătite cari de altminteri începeau a intra în obiceiuri, mai ales în ce privește servitorimea, nu poate aproba totuș nici nepăsarea guvernului față de ocupările de uzine, nici agitația revoluționară care amenință a degenera în războiul civil. Cît despre micii patroni, zugrăvi, lăcătuși, garagiști sau alții, ei sunt direct păgubiți prin săptămîna de patruzeci de ore și concediile plătite, sarcină prea grea pentru dinșii, spun ei, și pe care numai marii industriași sau comercianți o pot suporta. Generalizarea acestor măsuri acceptabile în principiu pare deci abuzivă.

Toate aceste fapte își au repercusiunea politică. Copleșiți de către socialiști cari le-au luat rolul de partid dominant cel avuseră pînă acuma, radicalii cred prilejul prielnic pentru a redobîndi puterea. Acest partid de profitori și spirite mărginite, gata la toate pentru a avea locurile, este capabil și de a provoca revoluția cum și de a face să pară că o opresc. Preferînd, la urma urmei, o răsturnare socială unei reacțiuni naționaliste care ar pune capăt exploatării sale a țării, acest partid n'ar refuza totuș să înfrîneze revoluția în interesul său propriu. Înțelegem de aci că după ce au făcut jocul socialismului și comunismului, radicalii încep a juca comedia apărării ordinii. Deja radicalul franc-mason Bienvenu—Martin somase pe ministrul de interne, Salengro, să pună capăt ocupării uzinelor; acesta a

promis s'o facă și n'a făcut nimic. Duminecă 20 Septemvrie 1936, Rucart, ministrul justiției, Daladier, ministrul apărării naționale și Campinchi, deputat radical, s'au ridicat, în discursuri, împotriva violențelor și ocupărilor de uzine. S'ar părea că succesiunea Cabinetului Leon Blum e virtual deschisă.

În sîrșit, evenimentele din Spania nu sunt de felul să nu impresioneze opiniunea. Masacrele, jafurile, războiul civil al căror spectacol ni-l oferă această nefericită țară, constituiesc o prevestire pentru cei ce considerau revoluția ca o asigurare de fericire viitoare. Reacțiunea dusă cu deplin succes de șefii armatei împotriva anarhiei și zdrobirea progresivă a frontului popular spaniol de către naționali sunt deasemeni de natură să-i facă a se rîngîndi pe cei ce-și imaginează cu naivitate că o lege necesară împinge popoarele pe căile democrației și ale comunismului. Dar mai ales partidele înaintate se găsesc în falsă poziție în care le-am văzut deja în momentul războiului italo-etioopian și al sancțiunilor împotriva Italiei: după ce au dus campania zgomotoasă „împotriva fascismului și a războiului“, ei sunt împinși de ura lor în contra fascismului să ceară măsuri pe urma cărora războiul are toată șansa să izbucnească. Cerînd ridicarea oricărei interdicții, oricărui embargo, oricărui blocus și libera expediție de arme și munițiuni în Spania în folosul lui *Frente popular*, C. G. T.-ul acceptă cu știință riscul unei conflictuații europene. Léon Blum care nu se da înapoi față de un război franco-italian nu ar da înapoi cu atît mai mult fără îndoială față de o intervenție armată în Spania, dacă ar fi încă în opoziție. Dar devenit șef al guvernului, dorința de a împiedica Italia și Germania să susție pe față frontul național spaniol, nu mai puțin și frica de a-și înstrăina definitiv opinia publică franceză ostilă oricărui război și adînc pacifistă, l-au obligat să ceară celorlalte națiuni o convenție reciprocă de neutralitate, rămînînd ca să sprijine pe sub mînă Frontul popular spaniol prin trimiteri de arme și munițiuni asupra cărora ziarul *Action Française* a făcut lumină. Pozițiunea sa a devenit din această pricină destul de dificilă. Constrîns a se înfățișa ca susținînd o politică de neintervenție, el se vede împins la intervenție de către cea mai mare parte a trupelor cari l-au adus la putere și a căror simpatie pentru guvernul din Madrid el declară deschisă că o împărtășește.

În vremea aceasta, țara primește, ca o lovitură de trăsnet, anunțarea unei noi devalorizări a francului.

D-1 Léon Blum se declarase ostil oricărei devalorizări în momentul când lua în posesiune puterea. El luase în această privință angajamentele cele mai lămurite. El n'a încetat să repete că devalorizarea e potrivnică intereselor generale ale țării și celor ale clasei muncitorești. Hotărîrea sa de a amputa francul cu 30 la sută din valoarea lui îl pune în contradicție cu sine însuși. Ea adeverește prăbușirea experienței socialiste pe care a încercat-o.

Lecția pe care sociologul o poate scoate de aci mi se pare a fi următoarea: marile națiuni civilizate au fost trase, una după alta, spre o experiență socialistă. Germania, Anglia, Australia etc. au încercat-o de-a-rîndul. Pretutindeni ea a dat greș. Ea e pe cale să dea greș și în Franța.

(Trad. Tr. Brăileanu).

André Joussain.

Funcționarism și birocratism

I.

Lupta între partidele politice continuă. Se țin adunări, în cari șefii de partide rostesc lungi discursuri, arătînd că guvernul „nu mai e stăpîn pe situație” și că se impune o schimbare radicală a metodelor de guvernare pentru a împiedica deslănțuirea anarhiei. Fiecare șef de partid — și sunt multe partide la noi — susține că numai partidul său e în stare să facă rînduială, să salveze democrația împotriva extremiștilor de dreapta și de stînga. Și chiar partidele „naționaliste și creștine”, deci mai mult sau mai puțin antisemite, făgăduesc a stîrpi „extremismul” de dreapta. Democrația și libertatea trebuiesc apărate cu orice preț.

Dar toată această agitație și vorbărie, toate aceste teorii și discuții au un singur scop: răsturnarea guvernului și luarea succesiunii. Puterea! Locurile de deputați, senatori, prefecti, primari etc. — iată ținta luptei. Prea mult durează mizeria opoziției, prea mult stă partidul liberal la iesele bugetului! „Țara” trebuie trezită, „cetățenii” trebuie să reacționeze! Mai ales *cetățenii* trebuiesc lămurii asupra unui punct important, anume că nici șefii nici subșefii diferitelor partide nu sunt dușmani ai „minorităților”, și mai ales nu sunt antisemiți în felul lui Hitler. Adevărat este, zic ei, că în țara noastră Românilor li se cuvine înțietatea, dar asta nu înseamnă nicidecum o stîrbire a drepturile cetățenilor de alt neam și altă lege. Așadar jidanii pot fi liniștiți

și, deci, au obligația să dea bani pentru campania de răsturnare a guvernului „care sprijină extremismul de dreapta”. Dar jidanii nu mai sunt dispuși să dea bani pentru nimicirea extremei drepte, ci ei cer libertate de acțiune pentru extrema stîngă și constituirea unui „Front popular” în care jidanii să activeze cu drepturi egale și în proporție cu contribuția lor bănească. Adică ei cer conducerea efectivă a Frontului popular și, prin Frontul popular, a Statului. Declarațiile în public ale șefilor de partide n'au nicio importanță; hotărîtoare sunt tratativele în lojele masonice, dela noi și din străinătate. Alegătorii romîni, țărani și intelectuali, se lasă îmbătați cu apă rece, cu vorbărie goală, cu povești și pilde. Problema principală e cea a voturilor, a captării și manevrării maselor pentru ajungerea la putere. Discuțiile serioase sunt rezervate pentru consiliile de administrație, lojele masonice și diferitele conciliabile cu potențaii finanței jidovești din țară și străinătate. Aci se pune la cale democratizarea progresivă a Statului nostru, adică bolșevizarea și iudaizarea lui. Iar demagogii noștri, ca toți demagogii de pretutindeni și de totdeauna, sunt gata să vindă țara.

Votul universal a născut demagogia și luptele între demagogi, iar demagogia a dat naștere corupției și desagregării Statului. Germanii revoluției trebuie să încolțească pe urma demagogiei, iar revoluția se sfîrșește cu dictatura comunistă — *dacă nu intervine extrema dreaptă*.

Ce este așa zisa extremă dreaptă? Este mișcarea care vrea să oprească izbucnirea revoluției și a războiului civil. Iar dacă, Doamne ferește, n'ar putea opri deslănțuirea lor, mișcarea de dreapta va lupta pentru triumful ideii *Statului național român* împotriva tendințelor Jidanilor de a institui în România prin revoluție dictatura comunistă-jidovească.

Mișcarea naționalistă deci nu este și nu poate fi revoluționară, ci ea este *antirevoluționară și conservativă*. Așa a definit-o și Eminescu și așa este ea prin firea ei, deoarece este expresia instinctului de conservare a națiunii organizate politicește. Ea se opune tendințelor revoluționare ale demagogilor de tot felul, cari, pentru a ajunge la putere, aștă antagonismele de clasă și exploatează toate nemulțumirile mulțimii guvernate împotriva clasei politice guvernante. Marea primejdie rezultată din aceste lupte între demagogi a fost și este desorganizarea aparatului Statului și înlesnirea amestecului străinilor, la noi al jidanilor comuniști, în conducerea Statului, ei devenind în luptele fratricide

arbitrii situației și nutrinđ nădejdea de a lua ei locul demagilor venali și incapabili de a conduce Statul.

Mișcarea naționalistă năzuește deci dară de a restabili solidaritatea clasei conducătoare și de a exclude, prin asta, amestecul străinilor.

Deslegarea practică a acestei probleme nu este așa de simplă cum s'ar părea. Am arătat în câteva studii diferitele aspecte ale ei precum și mijloacele prin cari s'ar putea încerca deslegarea ei. Ni s'a părut, și credem a nu greși, că organizația legionară este pe calea cea bună de a înfăptui regenerarea elitei noastre politice fără mari zguduiri și evitându-se mișcări revoluționare.

Legionarii nu vreau să răstoarne elita actuală, nici nu vreau să răstoarne guverne pentru ca, la rîndul lor, să fie răsturnați de la guvern, ci ei vreau să asigure țării o conducere politică națională, stabilă și scutită de frămîntări demagogice. Mijloacele întrebuintate pentru atingerea acestui scop sunt de diferite feluri: participarea la viața politică în temeiul constituției, educația cetățenească în taberele de muncă, rezistența activă împotriva demagogiei și a comunismului. Conducătorul Legiunii, d-l Corneliu Codreanu, a înțeles dela început că un conducător trebuie să fie în primul rînd un *organizator* și un *educator*. Problema ce și-a propus spre deslegare a fost deci formarea *legionarului*, a Romînului nou, a Romînului de elită. Crearea unui tip opus tipului de politician, a unui om deci care să aibă toate virtuțile ce se cer unei elite politice naționale și căruia să-i lipsească viciile politicianului demagog și corupt, sclav al finanței jidovești și al masoneriei.

Cu drept cuvînt, Căpitanul a văzut aci, în formarea omului nou, cheia problemei. Intuiția lui l-a condus în mod logic la concepția lui Platon și Aristotel. Dar pornind dela realitățile noastre și angajat de timpuriu în lupta politică practică, el a ajuns să găsească în condițiuni concrete date cea mai potrivită cale de a rezolvi problema fără să se lase amăgit de teorii sterpe și fără să se lase abătut din calea sa de empiriștii rutinari și sceptici.

II.

Educația legionară cuprinde toate stările și clasele sociale ale națiunii rominești. Scopul ei este de a forma o elită unitară și solidară ca ideologie și concepție, dar bine structurată și ierarhizată după diferitele funcțiuni sociale. Astfel în orice stare,

clasă, funcțiune sau profesiune s'ar găsi, legionarul va reprezenta omul de elită înăuntrul acelor categorii sociale. Evident însă că pentru organizația politică și pentru oprirea destrămării și decăderii elitei politice important este ca legionarii să pătrundă cît mai mult în elita politică și să-și păstreze acl neștirbit caracterul de legionar, adică să fie incoruptibili și pavază neclintită împotriva masoneriei și a comunismului iudaic. Legionarul intrat în slujba Statului trebuie să fie și să rămînă *funcționar al Statului național român*. Fie că e jandarm, primar, magistrat, preot, învățător, pretor, ministru, fiecă ocupă cea mai inferioară sau cea mai superioară treaptă în ierarhia elitei politice — el trebuie să fie însuflețit de spiritul de jertfă pentru Statul național român, el trebuie să-și împlinească *datoria* fără șovăire și *trebuie să înțeleagă ce este datoria sa*.

Toată nenorocirea noastră, înstrăinarea pămîntului la orașe și sate, înstrăinarea comerțului și industriei, decadența științelor și artelor, degenerarea fizică și morală, se datorește lipsei de organizare a funcționării Statului. Funcționarii nu stau în slujba Statului, ci a partidelor politice, a lojelor masonice, a cămătarului jidan dela sate și a marelui financiar și industriaș jidan la orașe. Sperțul în toate formele, dela bacșișul ordinar de un pol pînă la comisionul nobil de milioane, a deschis dramul invaziei jidovești și dominațiunii politice a finanței internaționale tot jidovești.

În Bucovina și Basarabia s'au dat certificate de cetățenie cu miile și cazul recent dela Cernăuți unde un funcționar român, fost candidat cuzist în alegerile trecute, a „încetățenit“ o serie de jidani veniți din străinătate, ne arată în ce fel se explică sporrarea extraordinară a populației jidovești în Statul nostru. Cu înlesnirea imigrării prin sperț și corupție începe tragedia, ea continuă cu înlesnirea tuturor afacerilor de export, import, devize etc., tot prin sperțuirea funcționarilor și politicianilor. Citeam într'un ziar că sperțarii și afaceriștii romîni au depunerii la băncile elvețiene cari ar atinge fabuloasa sumă de 120 miliarde lei. Iată bilanțul politiceii democratice dela Unire încoace! Corupția a pătruns în toate instituțiile publice atît de adînc, încît astăzi nimeni nu mai are încredere în buna funcționare a serviciilor publice. Funcționarii mari și mici au o singură năzuință: să se îmbogățească repede, cît mai repede. Se'nțelege că marile afaceri de milioane, sute de milioane și miliarde sunt rezervate celor mari. Și în corupție s'a stabilit o ierarhie. Cel mic ciupește, cel mare înșfacă.

Dar n'am nici talent nici gust pentru descrierea amănunțită a corupției și n'am nici izvoare precise de informație decât zvonurile și zvonurile cari circulă dela om la om. Dar chiar optimis fiind și nedînd crezare oricărei știri, sunt totuș dispus să cred că Statul nostru n'are funcționari devotați intereselor sale, ci numai funcționari devotați intereselor lor personale și familiale și, poate, și intereselor partidului din care fac parte, părăsind însă partidul și trecînd în altul cînd prin acel partid nu-și pot satisface interesele lor proprii.

Așa fiind, e lesne de înțeles că Jidanii punînd, prin banii lor, stăpînire pe partide, au pus stăpînire și pe funcționari și în măsură ce stăpînirea lor în partidele politice devine mai pronunțată, în aceeaș măsură alunecă tot aparatul Statului în mîinile lor.

Contraacțiunea mișcării legionare trebuie să se îndrepte împotriva acestor tendințe prin infiltrarea legionarilor în instituțiile Statului și paralizarea acțiunii de corupere susținută de jidovime. În învățămînt, în magistratură, în armată, în administrație, legionarul trebuie să rămînă legionar, adică incoruptibil și păzînd cu sfințenie și abnegațiune absolută interesele Statului național român. Legionarul trebuie să-l urmărească pe dușman acolo unde își desfășoară opera sa nefastă de destrămare și anarhizare. Dar ca s'o poată face, în orice situație s'ar găsi, legionarul trebuie să fie pe deplin format, să fie într'adevăr „om nou“.

Exemplul „cuzistului“ amintit mai sus e edificator și am mai putea aduce cîteva exemple de astfel de funcționari „naționaliști și antisemiți“, cari în discursuri tună și fulgeră împotriva jidanilor, iar „în particular“ iau sperțuri dela jidani și „în virtutea“ afaceri cu jidanii. Educația legionară, dacă și-a dat efectul, exclude astfel de fenomene. Rămîne totuș problema de a cerceta și controla, dacă într'adevăr spiritul legionar a început să pătrundă în serviciile publice.

Se'nțelege că partidele politice, atît la putere cît și în opoziție, au tot interesul să împiedice intrarea legionarilor în serviciile publice și răsîndirea spiritului legionar în instituțiile Statului. Dar totuș de bine se'nțelege că, luptînd între ele și hărțuite de jidani, ele n'au posibilitatea să zădărnicească infiltrarea legionară. Legionarii nu sunt doar decît Romîni cinstiți, incoruptibili, muncitori, devotați Statului român — chiar cînd nu sunt îmbrăcați în cămașă verde. Cămașă verde e un semn distinctiv

exterior și își are rostul și rolul în organizație. Hotărîtor este însă *caracterul* legionarului și acțiunea lui determinată de acest caracter.

III.

Se va obiecta că în toate partidele sunt oameni cinstiți și buni Romîni și că Legiunea „n'a monopolizat cinstea și naționalismul“. Fără îndoială că și în partidul lui Marius și în cel al lui Sullă erau oameni cinstiți și buni Romani, n'am putea totuș afirma că *Statul roman* era bine servit prin acești oameni cinstiți din cele două tabere. Și cu drept cuvînt se pune întrebarea, dacă după prăbușirea autorității Senatului și izbucnirea războaielor civile pînă la întemeierea și organizarea imperiului prin Augustus a existat un Stat roman. Și prin ce a renăscut Statul roman?

Eminescu în scrierile sale politice a descoperit cu intuiție genială, de unde pornesc toate forțele cari amenință unitatea Statului român. În *Ideea Statului monarhic* și în multe alte articole, Eminescu arată că „Statul trebuie pus la adăpost de înverșunatele lupte de partid“, „la adăpost de patimele și de asprimea intereselor momentane și trecătoare“. În articolul *Ilustrații administrative*, Eminescu descrie starea de plîns a administrației romînești, desorganizarea instituțiilor Statului prin politica partidelor. „A administra? Dar întrebatu-s'a vreunul din geniile universale ale liberalismului ce va să zică a administra? Ce va să zică a privi bună starea populației, ca pe un lucru încredințat înțelepciunii și vegherii tale? Excepție făcînd de țara noastră, administratorul pretutindenea e un adevărat părinte al populației rurale. El are să judece, cînd scade populația, de ce scade; cînd dă îndărăt producția, de ce dă; cînd e un drum de făcut, pe unde să-l facă; cînd e o școală de înființat, unde s'o așeze mai cu folos... Pentru sarcina de subprefect se cere atîta știință, atîta dezinteresare, atîta patriotism, pe cît le poate avea numai un om cu multă și temeinică cultură... Dar, fiindcă la aproape toate posturile din țară poate aspira oricare cenușer, de aceea fiecare care a'nvîțat două buchii, lasă plugul, cotel și calapodul în știrea lui Dumnezeu și rîvneste a se face roată la carul Statului“.

Regimul partidelor politice, luptele demagogice nu îngăduiesc o bună organizație a serviciilor publice, Fiecare partid își are funcționarii săi cu cari vine la putere și cari administrează țara în interesul partidului. Interesele țării sunt subordonate interese-

lor partidelor, — Statul nu există. Statul începe să existe sau să renască din hoasul democrației demagogice prin organizarea unui corp de funcționari, a unei administrații ierarhizate. „Înainte de funcționarismul imperial al lui Augustus, zice Emile Lasbax (în *La France ira-t-elle à un Troisième Empire?*, pg. 188 urm.), nu exista Stat roman; după aceea numai, Statul roman a existat. Atunci, într'adevăr, s'a născut noțiunea de *serviciu public*; atunci au răsărit, pentru a se răspîndi repede în urmă, marile servicii publice specializate, poliție, alimentație, incendii, apă, clădiri; toate aceste sub forma de *prefecturi*, care dăinuiește încă în Franța, și a cărei origine se urcă la această dată precisă... Cu Augustus, Claudius, Hadrian, Septimius Severus, — cei patru mari suverani administratori —, Statul roman se străduiește neîncetat de a organiza Statul cu un număr cît mai mic posibil de funcționari, pentru ca aceștia să fie în realitate o *aristocrație*. Cu Dioclețian, în sec. al III-lea, sistemul degenerază în birocrație... Acesta este spectacolul Imperiului-Jos, al acestei faze de decadente cînd vechea aristocrație a Statului, guvernarea celor mai buni, a făcut loc unei individualizări fără măsură a autorității, cînd armata nu mai este supusă puterii conducătorilor, cîi lăsată în voia legionarilor, cînd funcționarii recrutați nu mai mult între cetățenii romani, ci între barbarii prea puțin asimilați, au pierdut, cu sentimentul național, legalismul disciplinei. Imperiul echilibrat al lui Augustus a devenit o artificială juxtapunere a două elemente contradictorii: la vîrf, o monarhie despotică după tipul oriental; la temelie, o republică de beneficiari, solidari numai prin interes, și a căror cupiditate, după mărturia celor administrați din acea epocă, se apropie de venalitate“.

Observînd organizarea serviciilor publice în Statul nostru, ne vom încredința lesne, că regimul partidelor politice cu demagogia și corupția lor, a ucis și ideea de Stat și Statul. Acesta nu poate renaște decît iarăși numai prin organizarea serviciilor publice, prin crearea unei *aristocrații* de funcționari. Birocrația anarhică, lipsită de patriotism, amestecată cu străini neasimilați și cu Romîni înstrăinați, trebuie purificată, redusă la număr, iar modul de pregătire și recrutare a funcționarilor (în toate serviciile și toate instituțiile publice) trebuie stabilit în conformitate cu interesele Statului național român.

Problema deci nu se pune în felul că am acuza pe toți funcționarii noștri de necinste și corupție, sau pe toți membrii partidelor politice. Ci constatăm că niciun mijloc nu există în

situația actuală de a împiedica intrarea de elemente necinstite și corupte în serviciile publice și niciun mijloc pentru a le elimina. Dimpotrivă, ni se pare lămurit și verificat prin experiență și istorie că regimul actual, democratic, demagogic și parlamentar, înlesnește nu numai intrarea de elemente corupte și nepregătite în serviciile publice, ci chiar le apără și protejează, întrucît în primul rînd acești oameni sunt cel mai puternic sprijin al partidelor. Ei reprezintă și susțin partidele împotriva Statului, ei sunt stîlpul democrației demagogice, ei sunt devoția șefilor de partide, ei fac alegerile, mijlocesc afacerile, canalizează banii publici în buzunarele politicianilor și ale lor proprii.

De aceea fascismul și hitlerismul au trezit ura neîmpăcată a democrațiilor. Teorii și idei nu prea tulbură somnul politicianilor. Tratatate groase de sociologie, conferințe savante, monografii de sate românești sunt tolerate, deoarece nimeni nu le citește. Dar fapta, acțiunea îndreptată spre renașterea Statului și spre crearea unei aristocrații de funcționari ai Statului nu ai partidelor, va deștepta cu necesitate dușmănia și ura politicianilor demagogi, cari vor căuta, cu orice mijloace, să oprească consolidarea Statului.

De aci se explică atacurile tuturor partidelor împotriva *Legiunii* și tendința lor de a împiedica intrarea legionarilor și a concepției legionare în funcționarea românească.

Apariția de numeroase partide și organizații „naționaliste, creștine și anticomuniste“, sfîșia cu care se vorbește în presă despre Legiune și legionari, e semnul că democrația demagogică se simte amenințată și strîmtorată. Ea e dispusă să devie naționalistă, creștină și anticomunistă, ba chiar antisemită, dar nu înțelege să cedeze în punctele esențiale de cari depinde existența ei și posibilitățile de stăpînire, cu schimbul, a țării în folosul partizanilor. Democrația nu vrea ca Statul să renască. Prin urmare votul universal, parlamentarismul, partidul sunt lucruri cari trebuie să rămîna neatinse. Țara e doar plină de foști miniștri, foști prefecți, foști primari, cum și de viitori mici și mari slujbași, cari așteaptă venirea la putere a partidului lor ca să fie repuși în funcții sau să înainteze în grad și să poată administra în voie averea țării. Pentru realizarea acestor dorințe ei sunt gata să extermină și comuniștii și jidani, dar și legionari, în număr nelimitat sau limitat, după cum li se va cere în momentul critic de cei ce înlesnesc venirea la putere...

În această învălmășeală și luptă între partide, Legiunea își croiește drum drept fără cotituri și compromisuri. Ea înaintează încet dar sigur, pe front larg, scoțind dușmanul din toate pozițiunile ocupate. Acțiunea Legiunii deci nu e îndreptată spre un singur obiectiv, care ar fi de pildă dobândirea puterii prin mijloace demagogice, ci ea merge în adâncime, transformând bazele organizației noastre politice. Crearea unei aristocrații de funcționari ai Statului și infiltrarea lor în serviciile publice ni se pare, după cele spuse mai înainte, o acțiune menită nu numai să susțină lupta pentru dobândirea puterii dar să și asigure înfăptuirea unui *Stat național* deasupra și, când va fi necesar, împotriva partidelor politice. Legiunea năzuește deci a înlocui birocrația politicianistă printr-o funcționărie a Statului.

Traian Brălleanu

Taberele de muncă

Tabăra dela Carmen Sylva

În „Însemnări Sociologice“ acum un an puneam pe plan de principii problema taberelor de muncă¹⁾. Revin pe scurt. Educația a interesat pe oameni întotdeauna. Ea e strâns legată de perpetuarea speciei. Popoarele cari au avut prilejul să capete o educație conștientă și-au mărit considerabil puterea de conservare, în dauna popoarelor cărora le-a lipsit în egală măsură educația specifică. Specificul național e o constantă primordială a conservării. Prima problemă de care trebuia să se ocupe și clasa noastră conducătoare, era aceasta, a educației. Ori, tocmai chestiunile de educație o preocupă mai puțin. Cauzele sunt:

1. Structura politică a actualei clase conducătoare. Clasa noastră conducătoare e lipsită ea singură de-o educație specific națională. Fiind o clasă parazită ea nici nu poate prețui specificul etnic-etic²⁾.

2. Criza educației, depinzând în parte de criza generală. Într-o vreme se pune accentul pe educația intelectualului, și deci avea mare preț acumularea de cunoștințe: *instrucția*, fizică și spirituală. Pentru a da însă omului o dezvoltare armonică, s'a cerut să i se facă și educația voinței și a sentimentului. Pedagogia de azi a ajuns astfel la așa zisa „școală activă“. Greutatea

constă în a găsi posibilitățile de-a pune în practică principiile școlii active, față de trebuințele mereu crescînde cerute de instrucție. Azi distingem „instrucția“ de „educație“. Suntem în perioada când nici una nu se face serios, din pricina celeilalte. În România de pildă, elevii nu găsesc timpul pentru a studia din pricina Cercetășiei, Străjeriei, Serviciului premilitar, fără a mai vorbi de timpul ocupat cu dexteritățile impuse de Școala muncii, ca lucrul manual, și de pregătirea serbărilor naționale și internaționale cari în ultimul timp s'au puit peste măsură. Dar elevii nu se folosesc prea mult nici de educația primită în formațiile educative probabil din pricina grijei pentru instrucție.

În aceste împrejurări apare *tabăra de muncă*. Am numit-o o nouă *școală românească*, pentru că ea a apărut pentru prima dată în România, din inițiativa și sub directa supraveghiere a Căpitanului. Zece ani i-au trebuit acestei inițiative pentru ca să se impună definitiv. S'a căutat prin diferite procedee, dela minciuni, atmosferă proastă, imitații, pînă la atacurile cu gărzi țărănești, dar cu nimic ea n'a putut fi compromisă, pentru că afară de legionari nimeni în România pînă astăzi, nu înțelege nici măcar principiul, rostul taberei de muncă. În tabără se face tocmai educația specifică a neamului, lucru care niciodată nu poate fi cuprins de cei ce s'au despărțit de ale pămîntului românesc și se închină umanității.

Astăzi Guvernul s'a pripit să hotărească *tabere de muncă obligatorii*. Acestea s'ar putea numi *lagăre de concentrare* sau poate *lagăre de muncă*. Desigur că și aceste lagăre își vor avea rostul lor. Munca chiar obligatorie e educativă, dar o condiție a taberei de muncă legionare e *munca benevolă, conștient-educativă*. Momentan avem prea puține date asupra lagărelor proiectate ca să putem discuta. Nicidecum însă ele nu pot fi considerate ca tabere de muncă. A fi în stare să lucrezi benevol, înseamnă să fi primit de mai înainte de undeva o elementară doză de putere de sacrificiu, pe care legionarii au primit-o în luptele anterioare, ceilalți români au primit însă mai adesea o prea mare doză de lichelism politicianist. Tabăra legionară e așadar o școală superioară.

Imitațiile de pînă acum — fără succes vizibil — nu sunt tabere ci simple șantiere. În Bucovina legionarii au avut, anul acesta, numai patru tabere regulamentare, dar au avut aproape o sută de șantiere. Faptul că și o parte din șantiere au fost numite tabere de către unii, arată încă odată neînțelegerea problemei.

¹⁾ Însemnări Sociologice I, 3 și 4. G. M. O nouă școală românească.

²⁾ Congresul dela Suceava 1935. G. M. „Educația cetățenească“, sub tipar

Cele două conducătoare n'a înțeles rostul tăbărelor, ci a să-
servă numai efectul lor, și nu întregul efect și numai efectul
politic. Din această cauză partidele s'au agitat de imitație, de
aci și mișcarea guvernului.

De s'a realizeze prin țările de mare legionare:

1. S'a realizeze prin țările de mare legionare:
Tineretul în primul rând și pe urmă întregul neam, a
treptat a deveni conștient și mândru, disciplinat și mândru, cu
trăg și suflet strâmb și pe lângă un element mândru deosebit.
Tineretul care în școli n'a primit decât o instrucție problema-
tică și o educație desegregantă umanitară, și face acum edu-
cația democratică românească și educația științifică și spirituală.
Pentru tineretul școlar se face în timpul vacanței și în zile
de război educație. Poporul român căminul său „democra-
tic” și este educația politică și morală, și face și el educația
educație științifică în țările cu educație democratică și științifică
cu Danemarca, Franța și s'a făcut această educație în
„Instituțiile științifice”. În noi țările de educație de mândru
aceste școli superioare ale poporului.

2. Se pot face cele mai simțitoare elite din țară și
prin țările de mare legionare. Elitele acestea, de care avem
nevoie, în țările se formează.

3. Tăbărele au fost prin țările de mare legionare prin
care s'a făcut în mișcarea orizontală și verticală a neamului.
În țările se pleacă deosebirea spirituală românească dintre țărani,
muncitori și intelectuali, dintre Danemarca, Belgia, Olanda,
Suedia etc.

4. S'a făcut propagandă românească și legionară, în țări
și peste țări. Prima țară de mare legionară a fost țara în România.
Mai apoi țara, și-au înțeles un fel de mișcarea benevolă în
Germania. Alături acestei dezvoltări și încredințării regiunii natio-
nal-socialiste se apropie de țările legionare. Tăbărele organiza-
toare celor românești se proiectează asupra în alte țări, de pildă
în Polonia. În fiecare cu vizitator străin, care nu este nici
cu altă țară și singurul lucru ce le-a plăcut în România sunt ță-
bărele legionare. Dar nu numai în țările străine ci și în țările
poporului român, în special țările legionare au fost și au
sunt mândru de propagare a țării legionare. Unul și un
altă țară din țară, unul plantat și impresiune mai mult

¹ În țara și în țările de mare legionare. Elitele acestea.

de realizarea materiale ale spiritului deț de spiritului prin. [In-
tal vântu nu poate trăi fără spiritul, dar certitudinea și siguranța
posibilității de materializare. Pe el nu-l atrage după creștin deț
prin manifestarea religioasă, deoarece el e mai bun creștin Do-
minica în biserică deț oricând. [Jurnal în o țară politică
nu înțeleg altele nimic din mișcările înainte ale orașelor, pe
el îl convinge marea de oameni în mișcarea gesturile orașului,
disciplina fizică. Cel mai mic rolul material, o cruce, o
fotografie îl convinge mai mult decât toate viziile auzite în toate
mișcările. Reducerea încreștin și pe persistentă, altele îl conving
momentan. Deaceia vede unde s'a făcut țările, totuși țările
ce prin mândru a devenit legionar.

4. S'a găsit o cale bună de realizarea materiale a țării. În
1938, există în România o țară care construie „Cea Verde”,
în București. În 1934, prin țările, Botoș, Gulești, Dealul Negru,
Cotugiului Mări. În 1935, are țările și mai multe țările. 1938
cu 50 de țările și 500 de țările. Prevederile amănunțite sunt
cu un fel de înțelegere internă. Aceasta arată că principalul prin
definitiv. Și dacă nu scrie poate înțeleg o țară, scrie
poate lucru în realizarea țării prin țările. În cele 500 de țări
științifice a demonstrat că poate să-și realizeze singur țara,
îpănușe-se de promisiunile politicilor. Prin țările și
țările se au construit țările de biserică, de știință,
cultură, drumuri, țări, țări, monumente, un țări
civilizate, un țări țări, un țări pe țări.

5. S'a înțeles realizarea de mare legionare și în țările de mare
deț prin țările legionare. Iată se spune diploma de mare
deț deț țările. „Prin țările țările a avut efectul unui
treptat de revoluție în mentalitatea țării. Totuși țările de
țări țările muncitorilor și nu mai puțin intelectuali — se alina
plăcut de caritate și se greșesc. Această țară cu țările
deț țările pe științific științific-ec, departe pe țările țările
civilizate țările de vesicle în țările țările de țările, în țările
deț țările țările. Acum îl privea cum țările țările cu țările,
plăcut de țările țările în țările, cum țările țările de țările
cu țările țările pe țările țările țările. Țările țările în
civilizate țările țările țările țările țările țările țările țările

² În țările și țările de mare legionare și țările de mare legionare.

³ În țările și țările de mare legionare — țările legionare și țările legionare.

pentru un intelectual să muncească cu brațele, mai ales în muncile greoaie, rezervate în trecut robilor sau claselor disprețuite.

„Țăranii și muncitorii, despărțiți sufletește de celelalte categorii și sfioși, pentru că munca lor nu era prețuită, s'au luminat la față, văzînd în aceasta, din primul moment un semn al prețuirii muncii istovitoare și a prețuirii lor“.

În toate taberele, munca în comun a tuturor claselor sociale a înobilat noțiunea de muncă. Din mijloc de exploatare și înjosire, noțiunea de muncă a ajuns prin Legiune mijloc de educație, de creație și luptă. Munca înobilează azi, eri înjosea.

În fiecare an taberele sunt închinată unui deziderat superior: Anul trecut au fost închinată *omului corect*. Anul acesta se închină pentru: „*Judecarea situației*“ (O mică lămurire. Căpitanul spune: pentru a porni la acțiune trebuie să ai a) *o justă judecare a situației* b) *Curajul începutului* c) *Perseverență* pînă la sfîrșit. În cele mai multe cazuri biruința nu se obține, din cauză că lipsește una dintre aceste condiții).

Se duce zvon că guvernul ar intenționa să paralizeze activitatea taberelor. Că lucrul acesta e imposibil se va dovedi pînă la primăvară. Pentru moment totuși s'ar putea spune: E prea tîrziu, realizările au devenit vizibile și controlabile de toată lumea. Ele se vor lua ca punct de reper. Nu se poate opri o mistică după ce și-a găsit posibilități de intrupare. Cînd, acum un an, se dăduse tot așa de pripit un ordin prin care li se interzicea legionarilor zidirea de biserici, legionarii au răspuns construind de zece ori mai multe biserici. Taberele sunt intrupare din mistica legionară. Iată mersul lor în funcțiune de timp: 1, 1, 4, 10, 50+500. Se pripește acela ce crede că după 500 vine iarăș zero. Din contra, totul ne permite să credem că după sute e loc pentru mii și zeci de mii. Nu credem deci, că s'ar găsi un guvern atît de inconștient, să creadă serios în desființarea taberelor legionare. Legionarii dimpotrivă vor sprijini cît le va sta în putință orice activitate folositoare țării, a oricui. Dacă toate partidele din opoziție ar face în raport cu cantitatea lor cel puțin jumătate din ceea ce fac șantierurile legionare, în cîțiva ani de zile am ajunge printre țările din fruntea Europei. Guvernul ar rămînea să sprijinească numai această operă, și ar avea posibilități largi de-a se ocupa cu chestiunile generale: înarmare etc. Într'o singură comună, Igești din județul Storojineț, 20 de legionari au fost în stare să facă în vara aceasta un pod peste un pârâu, o casă unei văduve sărace și 24000 de cărămizi

pentru școală, fără nici un ajutor dela nimeni și cu toată lumea împotrivă. Ce va fi în stare să facă poporul român întreg, cînd va fi liber în țara lui? Făcînd bilanțul anului 1936, în timp ce legionarii au construit lucruri durabile și folositoare, partidele politice dela național-țărăniști pînă la național creștini, au ținut întruniri, au spart geamuri și capete, au protestat împotriva guvernului și-au cerut puterea. Dar cu ce s'a ales țara? O singură cruce ridicată pe un deal de 3 legionari face mai mult decît toate întrunirile politicianilor, cu zeci de mii de oameni.

Pînă astăzi problema taberelor rămîne strict legionară. Admițînd prin absurd că vre-un partid politic dela noi ar reuși să înființeze tabere bune, în acestea vor lua ființă și germeii de distrugere a partidului. Munca cinstită pentru țară, ordinea și disciplina, ca și erarbizarea naturală ce rezultă din tabere ar însemna moartea politicianismului. De aci și aversiunea politicianilor pentru taberele de muncă, pe care le numesc: „focare de anarhizare a țării“, „școli ale asasinatului“, „întreținute de Hitler“, ș. a. m. d. Fără a intra în polemici cu politicianii, vom căuta să continuăm studiul început acum un an. Vom descrie, pe această linie, tabăra dela Carmen-Sylva, cea mai importantă din acest an.

* * *

Tabăra Carmen-Sylva e situată pe malul Mării Negre, la marginea stațiunii maritime cu acelaș nume, către satul Tuzla. Anul trecut cînd au început lucrările străjuiau aci o serie de prăpăstii între cari se'ndosea numai coliba unui pescar. Astăzi prin munca de doi ani a legionarilor, locul acesta e cel mai vizitat și mai frumos din Carmen-Sylva.

Un mănunchi de drumuri părăsind ultimile vile ale stațiunii se îndreaptă spre tabără. Aci Jandarmeria și-a instalat un lagăr, spre a fi de folos legionarilor. Pe țîrm, o scurtă lămurire spune cu litere verzi. „*Aci a fost prăpăstie*“. O șosea șerpuiește pe rîpă, și cîteva terase proaspete îi mențin țaria. Incepi a înțelege. Numai la 200 metri, de sub coastă, un steag se desface în bătaia vîntului. Continui pe mal într'acolo și toate drumurile se revarsă într'o alee străjuită de duzi tineri, și pietruită cu nisip de mare. Numele ei e „Bulevardul Romnului de Mine“. Te întîmpină o tăbliță pe care cetești:

Fără Suedeji

Fără comisioane

Fără impramuturi

Numai cu dragoste de țară și cu credință în viitorul ei.

Ridici ochii și tabăra întregă ți-i înaintea. Trecătorul așteaptă un moment și se lasă răpit de frumusețe, rătăcindu-și privirile în furnicarul de oameni, de terase de corturi și cărări, pînă și verdele nesfîrșit cu singurite corăbii; se pare că-l vede aci pentru prima dată.

Dară să coborîm cu Românul de Mine în tabără. Ajungem într-o piață acoperită cu un covor de nisip. Aci se dă raportul, se țin ședințele de educație și au loc serbările legionare.

Șeful taberei e însuși Căpitanul. Pe malul mării, cu intrarea către nesfîrșitul apelor e coliba Căpitanului, zidită din piatră de mare ca și-o serie întreagă de colibe răsfirate prin tabără. La intrare stă veșnic un *planton*. În colibă sunt numai lucruri simple: două paturi, o masă, câteva scaune, cărți, ziare. În fața colibei un zid de piatră străjuește marea. Un drum proaspăt co-boară de aci pînă pe plaje. La trei pași dela coliba Căpitanului în acelaș stil o colibă: „Vila Nicadorii”. Apoi continuă în linie corturile „Statului Major”. Incepînd cu „Corpul de Gardă”. Lîngă „Corpul de Gardă”, s'a pus un portativ pentru „Obiecte găsite”, (scris în mai multe limbi) și o „*tablă a anunțurilor*”, pentru legionari. Oricine intră în tabără trece pe la Corpul de Gardă unde i se face „intrarea”. Asemenea la plecarea legionarii semnează cartea taberei și se anunță pentru „eșire”. Cuiburile mai importante și-au însemnat aci corturile lor: Vila Axa, Vila Drubeta etc. Pe aceeaș terasă continuă corturile legionarelor. Terasa a doua e ocupată de „Corpul legionar”. Mai multe șiruri de scări de piatră fac legătura între terase. Duzi și salcimi s'au răsădit astprimăvară printre colibe și corturi. Două colibe sunt rezervate *Bufetului*. Colibele sunt așezate aci pe un arc de curbă în centrul căreia mesele umplu o imensă *sufagerie în aer liber*. Pe alocurea stau presărate bucăți de piatră înțepenite pe picioare de lemn, sunt cele mai frumoase mese de aci. Pe acelaș arc de curbă e imediat *butolul de apă*. Apa se aduce dela Tuzla cu sacaua și nu e dintre cele mai gustoase. Urmează *Debitul și librăria*. Aci se vînd diferite broșuri și ilustrate legionare. Ceva mai jos *bucătăria și magazille*. Aci se împarte masa legionarilor. Gropi săpate pentru ceanele de mămăligă și fierturi. Ieși din acest arc de curbă într-o parte. O tablă te lămurește: „*Frățille de cruce*”. Aci au fost găzduiți *copilii*. La marginea taberei e *Infirmeria*, urmează *tîrla oilor* și niște șoproane pentru *căruțe, cai, măgari și porci*. În capătul celalt al taberei spre Carmen-Sylva e *coliba pescarilor*. Un grup de pescari

au venit dela Sulina patru zile și patru nopți cu bărcile. Cîteva *bărcl* ale taberei stau ancorate în fața colibei pescarilor, cu chip și numire romînească: „dor de ducă”, „Nicadorii”. Privește acum țărîmul înalt. Intreaga tabără e străjuită de o ghirlandă de *terase brodate* pe fond roșu de pămînt cu scoici de mare. În tabără toate decurg în ordine ostășească.

Programul unei zile:

- Ora 5 $\frac{1}{2}$ deșteptarea
- Ora 6 raportul, educație fizică, judecarea situației și împărțirea pe echipe de lucru. Echipele sub comanda unui șef pleacă apoi la lucru cîntînd.
- Ora 9 pauză, dejunul.
- Ora 9 $\frac{1}{2}$ lucru pînă la orele 13, întrerupt de pauze scurte în care se fac cîntece și băi în mare.
- Ora 13 raport, citirea ordinelor de zi, masa, apoi repaus pînă la 16.
- Ora 16 $\frac{1}{2}$ raport, continuarea lucrului.
- Ora 20 încetarea lucrului, urmează raportul de seară, rugăciunea, cîntece, imnul legionarilor căzuți și cina. După cină culcarea.

În fiecare zi căpitanul numește un *ofițer de serviciu* care e distins cu un brîu în trei culori în diagonală. El preia la raportul dela ora 13 în fața frontului, dela ofițerul anterior toate agendele taberei și dă raportul căpitanului. Ofițerul de zi e ales din Statul major, i se dă un *adjutant* din Corpul legionar de preferință meseriaș, cioban, țăran sau muncitor.

Mentul unei zile:

- Dejun, pine cu brînză.
- Prînz, borș cu fasole și mămăligă.
- Cina, fasole cu mămăligă. Carne se dă numai de două ori pe săptămîină.

Membrii taberei. În tabără au lucrat Romîni din toate clasele sociale și din toate regiunile țării. Mulți dintre ei au venit pe jos, în echipe, cîntînd, dela mari depărțări. Iată o *statistică a taberei după profesioni*: Între 1 Iulie — 30 August 1936 au trecut prin tabără:

| | |
|--|-----------------------------|
| 170 studenți | cîte 3 farmaciști |
| 65 absolvenți de școli superioare și facultăți | cantori bisericești cismari |
| 59 funcționari | cîte 2 dentiști |

| | |
|--|---------------------------|
| 2 laboranți | ciasornicari |
| 56 țărani | zidari |
| 38 elevi | conducători tehnici |
| 33 absolvenți de liceu și școli infer. | cazangii |
| 33 avocați | piloți |
| 32 învățători | cite 1 conferențiar univ. |
| 18 profesori | asistent universitar |
| 16 comercianți | arhitect |
| 9 croitori | sculptor |
| 9 meseriași | pictor |
| 7 ingineri | bucătar |
| 6 muncitori | frizer |
| 5 mecanici | șofer |
| 5 tâmplari | tapițer |
| cite 4 ziariști | tipograf |
| scriitori | vulcanizator |
| ajustori mecanici | rafinator |
| preoți | coșar |
| | gardian |

Urmează 8 liber profesioniști, iar un rest de 71 au cerut să li se treacă numai numele în registre. Foarte multă lume a ținut să lucreze în tabără cerind să rămâie complet acoperiți. În tabără au trecut și mulți străini, germani, poloni, cehi și iugoslavi, cu titlul de *musafiri* (toți aceștia nu sunt luați în considerare în toate datele pe care le dăm aci). În tabără nu există altă erarizare decât cea legionară. Iată statistica membrilor taberei după erarhie în Legiune:

| |
|---|
| 1 senator legionar |
| 18 comandanți legionari |
| 34 com-ajutori legionari |
| 7 instructori legionari |
| 293 legionari |
| 238 membrii în partidul „Total pentru Țară” |
| 78 simpatizanți |
| 39 F. d. C. |
| 2 musafiri (trecați în registru). |

Femelle: După profesioni:

| |
|---|
| 30 profesiune casnică |
| 26 studente și absolvente de școli superioare |
| 12 eleve |

1 coafeză

13 nu li s'a trecut profesiunea.

După lerarhie:

12 legionare

38 membre

32 simpatizante.

Copiii. Din prisosul taberei s'au putut întreține anul acesta 50 de copii de muncitori dela minele Petroșani și Șorecani. Aceștia au lucrat alături de legionari făcându-li-se și lor educație, fizică și spirituală. Ei au primit o îngrijire specială din toate punctele de vedere. La anul viitor Căpitanul speră să poată întreține sute de copii în tabără.

În total în aceste două luni au trecut prin tabără (încadrați) 710 bărbați, 82 femei și 50 de copii.

Aceștia au lucrat 11.000 de zile. Socotind în medie numai cu 50 de lei pe zi, lucrul s'ar evolua la cel puțin 500.000 de lei (fără cheltueli de transport, etc.).

Întreținerea taberei. Tabăra Carmen Sylva a fost susținută prin patru surse de venit. Le trecem în revistă:

1. *Din agricultură.* Tabăra a cultivat 12 ha de pământ și anume în următorul mod:

2 ha s'au sămănat 100 kg cartofi recoltându-se 6000 kg și 100 kg harpactică recoltându-se 1000 kg.

5 ha s'a sămănat grâu, recoltând-se 5000 de kg.

2 ha s'a sămănat porumb; încă necules.

1 ha fasole.

2 ha pepeni, usturoi, mărar, bame, bostănei, pătlăgele roșii.

Ciștigul ultimilor 3 ha a fost slab.

În plus anul acesta în Dobrogea, fiecare organizație a trebuit să cultive 1000 m² de pământ în folosul taberei. S'au cultivat oca 30 de pogoane pe cari s'a sămănat legume și porumb.

Pentru anul viitor măsura aceasta dovedindu-se folositoare, Căpitanul a luat hotărîrea ca ea să fie extinsă pentru toată țara.

Pentru întreținerea taberelor la primăvară fiecare organizație legionară își va cultiva pământul ei.

2. *Din negoț.* Tabăra are un „bufet” și o „bibliotecă și debit”, care dau un venit de oca 1000 lei pe zi. La bufet hrana esențială, pinea laptele brînză, se servește pe prețul de cost. Serviciul fiind și el gratuit toate se pot vinde relativ cu mult mai puțin decât în Carmen Sylva. De pildă o friptură care în Carmen Sylva costă 30 de lei în tabără costă 12 lei. Din această cauză

vizitatorii consumă cu drag la bufetul taberei. Numărul vizitatorilor e foarte mare în special în sărbători, când se aranjează și diferite serbări legionare. Incasările la bufet și debit ajung zilnic la cca 9000 de lei, iar în sărbători trec de 20000.

3. *Din donații* tabăra numără pînă la 30 August peste 150 de donatori. Donațiile sunt de două feluri, în bani și în natură. Donații în natură se primesc în fiecare zi dela producătorii din Carmen-Sylva, constînd în special în legume și alimente.

4. *Din gospodăria taberei și mărunte.* Un cîștig relativ mic s'a scos din pescuit. Peștele s'a pregătit și s'a pus în vînzare la bufet. Cu ajutorul copiilor s'au scos scotci din mare și s'au vîndut cu 100 de lei sacul. În tabără s'au ținut o scroasă cu porci, două zeci de oi, cîtiva cai, doi măgari și un măgăruș. Aceștia din urmă economisesc pe zi cca 250 de lei cît ar costa adusul apei cu sacaua, și căratul alimentelor din oraș.

În total pînă la 25 August jurnalul taberei dă:

Cheltueli 464.646 lei

Venituri 518.921 lei

Nu putem da aci, cu toate că ar fi foarte interesant, mai pe larg modul cum s'au efectuat toate aceste operațiuni. Dăm totuși după jurnalul casieriei oglinda unei zile. Am luat ziua de 16 August cînd în tabără are loc înmormîntarea legionarului Bulacu, răpit de valurile mării cu cîteva zile mai înainte.

| Venituri | | Cheltuli | |
|---------------------------|---------|------------------------|----------|
| Cuibul „Negru-Vodă“ | Ca- | Bufetul | 1718 lei |
| raomer | 700 lei | Ghiață și sifoane | 597 „ |
| Păunescu, impr. restituit | 50 „ | Struguri și prune de | 880 „ |
| D-l ing. Fotiade donează | 1000 „ | 100 kg vin | 1100 „ |
| I. Alexandrescu, com. | | Bucătăria | 247 „ |
| Uzungi Orman | 600 „ | Tutungeria | 7553 „ |
| Olteanu I. Sibiu | 2000 „ | Plata oamenilor dela | |
| P. Sorescu, croit. Bucur. | 400 „ | armean ptr. piatră | 5250 „ |
| Scărlătescu C., Prahova | 1000 „ | Făină | 1336 „ |
| Debitul | 6724 „ | Toma și Brădeanu, | |
| Bufetul | 8550 „ | Imprumut | 450 „ |
| | | Înmormîntarea | 1411 „ |
| <hr/> Total 21.424 lei | | <hr/> Total 20.542 lei | |

Anul trecut tabăra a încheiat cu un surplus de 70.000 lei cu care s'a întemeiat cooperativa Legionară din București. Anul acesta surplusul va trece de 50.000.

Cum am văzut, lucrul în tabără se efectuează gratuit, materialele se obțin gratuit în cea mai mare parte, cheltueli suplimentare nu sunt și totuși în tabără s'a cheltuit în două luni aproape $\frac{1}{2}$ de milion. (Își poate închipui acum oricine, cît ar costa o tabără obligatorie să zicem, de unde fiecare înloc să puie ar rivni să iee. Lagărele guvernului vor costa sute de milioane numai la materiale, procurate prin metoda bine cunoscută politicianistă. În aceste timpuri grele cînd guvernul „are grijă“ de armată, de funcționari, etc, ne vine a crede mai degrabă că se vor înființa lagăre obligatorii dar numai cu titlu de „experiență“, dacă partidul liberal va mai ajunge asemenea zile).

Serbări și manifestații. În fiecare Duminică au loc în tabără serbări. Se fac demonstrații de muncă, întreceri, lupte, dansuri naționale, cîntece. Anul acesta s'au serbat în tabără un botez și o nuntă legionară. Tot în tabără preotul a oficiat serviciul pentru înmormîntarea unui legionar.

Făcînd acum o privire generală numai din această descriere sumară asupra taberei, ea ne apare ca un stat în mic. Inceput dela păstorit și pescuit se face aci agricultură, comerț, se zidește, se muncește, se cresc suflete și trupuri tari, se selecționează și se erarhizează valorile și, totul într'o încadrare precisă, ostășească. Aci trăesc toate clasele sociale și toate vîrstele în înțelegere. Muncitorul alături de profesorul universitar și bătrînul de 60 de ani alături de copilul de 10 ani. Toți se simt tineri și legionari, toți lucrează și ard în soare. Tabăra e o cetate ideală, unde nu există antagonism între generații și între clasele sociale. Tabăra e cea mai bună școală în care crește și a crescut numai în cîteva ani de zile, cu puteri nebănuite încă, romînismul.

La sfîrșit tabăra e o imensă mănăstire în aer liber, în care se roagă legionarii pentru întregul neam. În fiecare seară cu brațele întinse și cu ochii spintecînd nesfîrșitul de răsărit al mării, cîntă imnul legionarilor căzuți și așteaptă ordinea Căpitănelui și ordinul lui Dumnezeu. De acolo de sus Arhanghelul le trimite puteri de arhangheli.

George Macrin.

Cazul Weininger

Vom arăta într'un exemplu extrem de instructiv, cum chiar un evreu „obiectiv“ nu este în stare să se emancipeze de substanța sa rasială.

Un capitol special al cărții cunoscute a evreului Weininger, apărută în 1903 la Viena, „Sex și caracter“ (Geschlecht und Charakter) se ocupă cu chestiunea evreiască. Vom schița mai jos liniile generale ale acestui capitol, care, pare-se, a fost prea puțin remarcat cu tot interesul lui covârșitor.

Comunism și Ovreism. „Ovreiul e comunist născut“ (424). E curios, cât de mult Ovreii preferă averea mobilă, chiar astăzi, când au facultatea să dobândească imobile. E curios, cum, cu toată năzuința lor spre câștig, nu rivnesc proprietatea în forma ei substanțială, proprietatea funciară. Proprietatea e legată în mod indisolubil cu individualitatea. E natural, că Ovreii devin comuniști în bande. Comunismul ca tendință spre comunitate trebuie să-l deosebim întotdeauna de socialism, ca năzuință spre cooperare socială și spre recunoașterea omenirii în fiecare membru al ei. Socialismul e aric (Owen, Carlyle, Fichte), comunismul evreiesc (Marx)“. „Și rusec. Rușii însă sunt, într'un mod foarte semnificativ, foarte puțin sociabili, și au, dintre toate popoarele europene, cea mai puțină pricepere pentru Stat“. (scris în 1903! aut.)

„Socialdemocrația modernă s'a îndepărtat atât de mult în ideologia ei de socialismul creștin, preraphaelic, fiindcă Ovreii joacă în cadrele ei un rol atât de considerabil. Cu toate formele ei socializante, mișcarea muncitorească marxistă n'are nici o legătură cu ideea statală; și asta trebuie explicat desigur prin nepriceperea totală a Ovreilor pentru ideea de Stat (417) „Ovreiul e un ștergător de granițe“ (Grenzverwischer) kat' exochen“ (424).

Ireligiositate și materialism. „Ovreiul absolut n'are suflet; căci, divinul intrinsec al omului e sufletul lui. Dar Ovreiul nu știe nimic despre divinul în om... Iehova e un idol abstract, față de care el simte teama sclavului. Vechiului Testament li lipsește credința în nemurire. Cine n'are suflet, n'are trebuința nemuririi (427).

„Ovreiul n'are nici un fel de mistică, în afară de o superstiție deșartă, o magie interpretativă, numită Cabala. Monoteismul evreiesc n'are nimic comun cu credința adevărată în Dumne-

zeu. El este chiar negațiunea ei, „serviciul anal“ al adevăratului serviciu al principiului bun. Homonimitatea Dumnezeului evreiesc și creștin este cea mai răutăcioasă batjocorire al acestuia din urmă. Nu e vorba de o religie rațională; cel mult de o credință băbească, izvorită din frică murdară (427). „Robul ortodox al lui Iehova devine ușor și repede materialist și liber-cugetător“... fiindcă mentalitatea sclavului se transformă în „antipodul ei constant, în obrăznicie“. „Amîndonă sunt faze identice ale uneia și aceleiaș mentalități în acelaș individ“ (427).

„Materialismul și ovreimea sunt lucruri identice... Ovreiul n'are nici o sfilă în fața tainelor, fiindcă nu le simte nicăieri“ (428). „Năzuința lui este, să vadă lumea cât se poate de banal și ordinar, nu cumva ca să asigure dreptul etern al veșnicului obscur ei, dimpotrivă, ca să resimtă o banalitate (öde Selbstverständlichkeit) deșartă a universului, și să elimine din cale obiectivele ce tulbură mișcarea liberă de acțiune spirituală“ (428).

„Ovreismul în sensul cel mai larg e tendința științifică, pentru care știința e un mijloc de eliminare a transcendentului“ (428). „Nu este o întimplare, că chimia modernă este acaparată de Ovrei într'o măsură tot atât de considerabilă ca odinioară de Arabii consîngeni. Contopirea cu materia, trebuința de a materializa totul, presupune lipsa unui Eu inteligibil, e deci esențialmente evreiască“ (428). „Tendința pur chimică a medicinei — e evreiască“ (429).

„Uu plasmodiu parazită“. „Ovreii nu trăesc... ca individualități libere, ca Arieni. În mod involuntar ni-i închipuim pe Arieni ca un grup de indivizi distincți, pe Ovrei ca un plasmodiu, întins asupra unei suprafețe mari“ (422). „Ovreii n'au sentiment înrădăcinat și original“ (463). „Ei nu sunt nimic, și deaceea ei pot să devie totul“. „Ovreiul... se adaptează condițiilor și necesităților oricărui mediu și oricărei rase; ca și parazitul, care în orice mediu găzduit devine o altă ființă și se transformă atât de mult încît crezi că ai în față un animal nou, pe cînd în realitate a rămas întotdeauna acelaș. El se asimilează tuturor, și astfel asimilează toate; și nu el e subjugat de altul, ci invers, el își subjugă pe altul“. „Epoca noastră modernă arată ovreimea pe înălțimea ei cea mai ridicată la care a ajuns dela zilele lui Irod. Spiritual modernității e evreiesc oriunde îl contemplăm“ (451).

Aroganța ovreiască. „Ceeace se numește aroganță ovreiască... se explică prin lipsa conștiinței unui Eu, și prin do-

rința violentă de potențiere a valorii personale prin înjosirea aproapei; căci ovreii adevărați... n'are Eu, și deci nici o valoare individuală. De unde, cu toată incomensurabilitatea cu aristocraticul, pofta lui femeiască de titluri, și parvenitismul său, al cărui obiect poate să fie loja în teatru, oaspeți creștini sau chiar cunoștințele lui științifice" (418).

Constanța caracterului rasial ovreiesc. „Nu e adevărat... că mentalitatea de sclav a Ovreinului a fost crescută abia de Arieni... e inadmisibil să vorbești de modificări în interiorul omului survenite prin influențe exterioare în decursul generațiilor, fără ca să se fi ivit în interiorul omului un ceva ce ar fi sprijinit aceste influențe exterioare. Încă nu e dovedit, dacă există o moștenire a însușirilor achiziționate. Mai sigur decât la toate celelalte ființe, la om caracterul individului și al rasei rămâne constant. Numai superficialitatea cea mai abjectă ar putea să creadă, că mediul formează omul... Cum am putea să credem în confecționarea istorică a Ovreinului, dacă știm, că vechiul testament povestește, cu satisfacție vădită, cum Iacov, Patriarcul, minte pe tatăl său muribund Isaac, cum minte pe fratele său Esau și înșeală pe socrul său Laban" (421).

Weininger contra Weininger. Cu toate aceste noțiuni parțiale juste și importante, Weininger trebuie însă să naufragieze în mod fatal când încearcă definiția ovreimii în totalitatea ei. Și asta din motive cari nu sunt inteligibile decât din punct de vedere rasist.

„Ovreimea“, declară Weininger, „nu este o rasă, nici un popor, nici o confesiune legal recunoscută... Ovreimea este o tendință spirituală, o constituție psihică, care e o posibilitate pentru toți oamenii, și care în ovreimea istorică și-a găsit numai realizarea ei cea mai grandioasă“. Cu toate că trebuie să recunoască, că „oamenii eminenti erau aproape întotdeauna antisemiți (Tacit, Pascal, Voltaire, Herder, Goethe, Kant, Jean Paul, Schopenhauer, Grillparzer, Wagner)“, trece totuși la o divisiune talmudică: „În genere adevărații Arieni nu sunt antisemiți, pe când în antisemitul agresiv se ivesc anumite însușiri ovreești“ (413). „Există Arieni cari sunt mai ovrei, decât mulți Ovrei, și există într'adevăr Ovrei, mai mult arieni decât anumiți Arieni“ (414). „Cei mai adevărați Arieni... nu sunt antisemiți... antisemiți cei mai radicali li găsim între Ovrei“ (413).

Cuvinte remarcabile. Același Weininger care afirmă lămurit constanța rasială a Ovreilor (421) definește ovreimea nu ca o rasă, ci ca o tendință spirituală. Pseudoantisemitismul lui arată că „noul animal“ totuși a rămas „același“ (437). Weininger se arată și el ca un „ștergător de granițe“ kat'exochen (424). Definind antisemitismul drept un fenomen specific ovreiesc, el apără instinctiv rasa sa față de consecințele posibile ale criticii sale pur raționale. Nu există o dovadă mai convingătoare pentru exactitatea diferenței raselor decât cazul Weininger.

Alexandru Randa.

REVISTA CĂRȚILOR.

Cornellu Zelea-Codreanu, Pentru Legionari. Vol. I, Editura „Totul pentru Țară“, Sibiu 1936, 482 pg. Lei 150. „În acest volum, zice autorul, este scrisă povestea tinereții mele, dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele și greșelile ei“. E mai mult, zicem noi; o descrierea documentată a unei mișcări politice izvorită din gândul, credința și fapta autorului. Din bogăția gândurilor și faptelor înșirate în această carte se desprinde limpede figura celui ce astăzi este Căpitanul legionarilor și nădejdea celor ce cred cu tărie în viitorul neamului românesc. El e în primul rînd om de acțiune, nu teoretician speculativ. Deaceia îi place să istorisească evenimentele politice așa cum s'au desfășurat, să le explice din caracterul oamenilor, și, pe urmă, să arate cum din aceste evenimente a scos directive pentru acțiune. Cînd L. A. N. C. se destramă, autorul își pune întrebarea: cari au fost cauzele adevărate ale acestei situații? Răspunde: Lipsurile conducătorului, greșelile lui; și arată apoi cum trebuie să fie conducătorul: „Un conducător trebuie să facă neconținut școală, în sensul vederilor lui, cu toți luptătorii din jur, pentru ca să asigure *unitatea de gândire* a blocului respectiv. Să elaboreze un plan de luptă. Să dea directive în materie de acțiune. Să fie un permanent slujitor al *unității mișcării*, încercînd cu dragostea lui, cu chemările lui, cu observațiile, cu pedepsele să netezească neînțelegerile și nepotrivirile inerente oricărei organizații. Să fie un neîncetat îndemn către toți la îndeplinirea datoriei lor. Să procedeze cu dreptate, respectînd normele de conducere pe cari și le-a impus și în baza cărora și-a adunat oamenii“ (pg. 284). Iată aci formularea scurtă și lămurită a principiilor sale de conducere, pe cari autorul le expuse mai pe larg, la pg. 260—263 sub titlul „Critica conducătorului“. Găsim astfel de popasuri teoretice, de reflexiuni scurte așa cum rezultă din situații concrete în fața cărora e pus omul de acțiune și mai ales conducătorul unei mișcări politice. Un astfel de prilej pentru enunțarea principiilor fundamentale ale acțiunii sale se ivește prin intrarea sa în parlament. Pe cîteva pagini (409—427) autorul concentrează toată teoria sa politică, dînd problemelor o formulare clară și pe înțelesul tuturor. După o scurtă introducere: *În Parlament*, urmează: *Cîteva observațiuni asupra democrației; Elecțiune, selecțiune și ereditate; Individ, colectivitate națională, națiune; Neamul; Telul final al Neamului; Monarhia și legea națiunii; Neamul; Telul final al Neamului*; Monarhia și legea națiunii. „Voiesc ca în paginile ce urmează să fac cîteva însemnări trase din experiența zilnică în așa fel încît să poată fi înțelese de orice legionar tînăr sau muncitor“. Într'adevăr autorul a reușit să dea în aceste rînduri toată sociologia de care are nevoie omul de acțiune.

Dar nu în aceste reflexiuni și teorii stă marea valoare a cărții. Ele atrag atenția celor ce *caută* într'o carte de felul acesta teorie. Pentru legionari, cărora li se adresează în primul rînd autorul, desfășurarea dramatică a evenimentelor, lupta și zbuciumul, izbînzile

și înfringerile prezintă interesul principal. Și trebuie să mărturisim fără laudă deșartă: Căpitanul știe să istorisească. E o carte scrisă de un om tânăr, însuflețit pentru fapte mari și vitejești, neînfricat în fața primejdiei, gata de jertfă, camarad bun și credincios, străin de orice patimă josnică, trăind numai pentru un sfânt ideal, pentru o credință. E o carte scrisă de un om tânăr pentru tineretul care se pregătește pentru luptă în slujba Neamului și a Țării. Această carte va atrage toate sufletele tinere și toate sufletele cari n'au fost ucise încă cu desăvîrșire de otrava politicianismului în cetatea sfântă a Rominismului clădită și întărită de gândul și fapta Căpitanului.

Tralan Brăileanu.

Radu Gyr. Femeia în eroismul spiritual, moral și național. București 1936, editura „Cetățuia Legionară“, 48 de pagini, 15 lei. Pentru început se discută asupra generației tinere și momentului istoric. Între generația ce pleacă sigilată de parazitism și „generația tinăra“, răscolită de Căpitan, organizată și gata de marș eroic și creator, s'a deschis prăpastie. Pentru biruința generației tinere femeii i se cuvine loc de frunte. E vorba de femeia acestei generații, de femeia legionară. Poetul Radu Gyr crede în aderența feminină la idealul și caracterele generației tinere. Făcînd o privire generală în Istoria Universală și a neamului, în literatură, se trece în revistă „Tipul ideal al suavității feminine“, „tipul temenin reprezentativ în eroismul spiritual-creștin“, „femeia în eroismul moral“, „în eroismul demnității și onoarei feminine“ „în eroismul național“, pentru a ajunge la misiunea eroică, etică și socială, spiritual-creștină și eroic-națională a femeii, și pentru a încheia astfel: „Prin misiunile ei ca mamă, soție, camaradă, factor educativ creștin, moral și social, precum și ca element dinamic în stimularea elanului spiritual-național, femeia devine o sinteză de: creștinătate, devotament, credință, abnegație, eroism și sacrificiu“. Broșura lui Radu Gyr e un imn închinat femeii, așa cum o visează el, femeii legionare. Prin muzica de cuvinte cu adevărat rominească prin avîntul intuitiv și totuși printr'o foarte largă informație, studiul constituie un mare început al legionarismului în această direcție.

George Macrin.

Dimitrie Bucevschi, Amintiri din anul Unirii, Cernăuți, 1936. În ziua de 15—28 Noembrie 1918 Consiliul Național al Romînilor din Bucovina a votat „Unirea necondiționată și pentru veșnic a Bucovinei, în vechile ei hotare pînă la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul Romîniei“. Totatunci s'a hotărît ca Actul Unirii să fie prezentat M. S. Regelui Romîniei de către o delegație formată din reprezentanții tuturor claselor sociale. În această delegație a fost ales și autorul broșurii de față, care istorisește cum a fost primită delegația la Iași, cum a plecat apoi la București luînd parte la întoarcerea triumfală a Familiei Regale și a autorităților în Capitala Țării. Autorul ne face să rețrăim acele clipe cari înseamnă pentru

noi toți început de viață nouă, liberă și luminoasă. Autorul încheie: „Dintre cei ce-au prezidat și au activat la actele mărețe de pregătire și înfăptuire a Unirii, cei mai mulți au trecut în rîndurile dispăruților. Fie ca exemplul lăsat de măreția faptelor și de sufletele lor, de vajnici luptători pe tărîmul naționalist romin, să fie îndreptarul celor ce au menirea să ducă steagul rominesc mai departe spre mărirea și afirmarea neamului rominesc deapururi“.

Cartea noastră. Alcătuită și redactată de un comitet; editată de soc. culturală „Cartea noastră“, sub președinția d-lui **Emanoil Catelly**, prefectul județului Bălți, 1936. „Cuvîntul înainte“ al d-lui Catelly ne lămurește asupra scopului urmărit cu publicarea acestei „enciclopedii sătești“, care cuprinde cunoștințe elementare de religie, istorie, geografie, limba și literatura neamului, sfaturi practice de agricultură, pomicultură, viticultură, apicultură, creșterea vitelor, etc., scrise pe înțelesul tuturor. Se vor tipări în fiecare an cite 5.000 ex. cari se vor împărți ca premii școlărilor ce vor termina cursul primar, „așa că, în puțin timp, prin acest sistem, vom ajunge să introducem în casa fiecărui locuitor o carte folositoare“. Intelectualii grupați în societatea „Cartea noastră“ s'au gîndit mai întîiu la județul Bălți și la Basarabia. Nădăjdum însă că această carte se va răspîndi în toate satele de pe întreg cuprinsul Țării noastre. Cartea are 940 pag. text, numeroase ilustrații, e legată trainic și tipărită citeț pe hîrtie bună. Înșirăm numele membrilor din comitet cari au redactat și alcătuit cartea, căci ei merită toate laudele: **Emanoil Catelly**, prefectul județului Bălți; **Jacob Cocervă**, fost prefect; profesorii: **Marc Văluță**, **Petru Stati**, **Gheorghe Cîrțu**, **Mihai Horn**; ingineri agronomi: **Mihail Gubencu**, **Gheorghe Vaslache**, **Alexandru Lubomudrov**, **Th. Cernetchi**; **Dr. Victorin Gheșeu**, medic de circ.; **Gheorghe Arghiropol**, secretarul episcopiei; **Gluhovschl**, medic veterinar; **Alex. Cilcii**, agronom pomicultor; institutorii: **Gh. R. Rucăreanu** și **Petre Th. Iftimescu**; **Locot. Jitaru Anton**, ofițer de Stat major; **Gheorghe Niculescu**, secretarul comitetului; planșele și desaturile executate de **Vsevolod Dembschl**.

Maior Constantin Atanasiu. Psihotehnică în armatele străine. București 1936, 26 pg. — **Raționalizarea în armată**, București 1936, 16 pg. Pe autor îl preocupă problema raționalizării în general și aplicarea principiului raționalizării în armată în deosebi. Organizare, în orice domeniu de activitate, fără raționalizare nu e cu putință. Așa și în organizarea armatei moderne, năzuințele conducătorilor trebuie să fie îndreptate spre o raționalizare și specializare cit mai înaintată. În acest scop va trebui să se țină seama de selecțiunea oamenilor după aptitudini. De aci nevoia de aplicațiuni psihotehnice în armată. Autorul arată în prima broșură rolul ce se atribuie psihotehnicii în armatele străine precum și rezultatele ce s'au dobîndit și față de cari „nu putem rămîne indiferenți și deci se impune să studiem această chestiune și pentru armata noastră“. În broșura a doua, autorul schițează planul de orientare pentru raționalizarea în armată. „Întrebunțarea oamenilor după aptitudini, zice

autorul, perfecționarea metodelor de instrucție și evitarea oricăror risipe de energie, timp și personal, mai ales, în scopuri ce nu sunt în legătură cu războiul, sunt probleme ce trebuiesc rezolvate pe baze științifice spre a obține o armată nu numai numeroasă, ci și bine pregătită din punct de vedere profesional. . . . Cu cât un Stat este mai sărac în armament, cu atât el trebuie să caute să-l suplinească prin pregătirea calitativă a oștirii sale. Inferioritatea numerică trebuie compensată prin calitate.

Tralan Brălleanu.

REVISTA REVISTELOR.

Iconar. An. II, No. 1, Sept. 1936, Cernăuți, str. Dragoș-Vodă No. 9. „Iconarul” a intrat în al doilea an, fapt pe care-l însemnăm d-l *Liviu Rusu* într'un prim-articol „Un an nou pentru căpitan și artă”, în care lămurește și dramul revistei pentru viitor. D-l *G. Macrin* definește raportul între „Românesc și verde”; Romînul a îndrăgît culoarea verde, care e semnul bunătății, al tinereții, al demnității și cinstei; „legionarismul a îmbrăcat verzele în toate româneștile lui înțelesuri”. „Nicări, zice autorul, n'am găsit această desvăluire de asperități pe plan politic atât de precis oglindită în viziunile neamului ca la noi între verzele romînesc legionar și roșul jidovesc comunist”. „Biserica și decadența morală a tineretului” e titlul unui articol în care d-l *Barbu Slușanschi* critică aspru atitudinea reprezentanților Bisericii față de năzuințele tineretului naționalist. Două pagini de versuri, Cronică și Însemnări (semnate de *M. Strelnul*).

Tara Șpenițului. An. I, No. 2, Sept. 1936. Red. și Adm. Stăuceni, jud. Cernăuți. Semnează studii și articole: *Constantin Iacob* (Ministrul școlii, Dr. Angelescu), *L. Țară* (Secolul unității naționale), *Pompei Atanasiu* (Pe marginea școlii primare din Bucovina), *Erast Hostiuc* (Șate și biserici din Bucovina de peste Prut), etc. La partea literară găsim poeți cunoscuți: *Mircea Strelnul*, *Teofil Llanu*, *G. Drumur*. Note mărunte. Cărți și reviste.

Revista de pedagogie. Director *C. Narly*, An. VI, Cactul III. Cernăuți, str. Spiru Haret 2. La studii, un capitol din pedagogia generală: „Despre mijloacele educației în general” de d-l *C. Narly*, care semnează, la rubrica „Politica școlară”, și un interesant și temeinic studiu cu titlul „Două probleme actuale” și anume *Autonomia universitară* și *Examenul de bacalaureat*. Nu putem decât să atragem atenția profesorilor precum și a autorităților școlare asupra expunerilor d-lui *Narly*. S'a scris mult și multe cu privire la aceste probleme, dar nu credem că s'a scris ceva mai bun. Acest număr mai cuprinde și alte studii și articole precum și numeroase recenzii și dări de seamă. Pentru partea largă ce se face „Însemnărilor sociologice” ne exprimăm mulțumiri călduroase.

Revue Internationale de Sociologie. Director *Émile Lasbax*. An. 44, No. VII—VIII (Iulie—August 1936). Articole: *Arnost Blaha*, Problema intelectualului; *Roger Bastide*, Invățămîntul sociologiei în Franța. La Note și Discuțiuni, o amplă dare de seamă

a d-lui *Gaston Richard* asupra Arhivei pentru știința și reforma socială a d-lui *D. Gusti*. Tot d-l *Gaston Richard* publică dări de seamă asupra „Istoriei pedagogiei” de *C. Narly*, asupra *Revistei de pedagogie* precum și asupra *Însemnărilor sociologice*, dind atenție și studiului „Sociologia lui *T. G. Masdryk*” de *Tr. Brălleanu*.

D-l Gaston Richard, a cărui concepție sociologică a ieșit biruitoare față de școala lui *Durkheim*, urmărește cu mare interes mișcarea sociologică și pedagogică dela noi contribuind astfel, și în aceste domenii, la stringerea legăturilor între intelectualitatea franceză și cea românească. Pentru această năzuință îi suntem adinc recunoscători.

Buletinul A. G. I. R. An. XVIII, No. 8 (August 1923) cuprinde o serie de comunicări pentru congresul din Octombrie (ținut la Iași), semnate de d-nii ing. *Andriescu-Cale*, *V. Cernat*, *D. A. Pastia*, dintre cari ni se pare de mare interes cea a d-lui *Pastia* privind „Datoria Statului pentru amenajarea căderilor de apă și electricizarea Țării”. O problemă actuală e tratată în articolul „Inginer și Arhitect”, în care se preconizează înființarea de redacții regionale ale Buletinului.

N-rul 9 (Sept. 1936) continuă cu publicarea comunicărilor pentru congres: „Invățămîntul industrial după noua lege din 1936 de ing. *Is. Mihăilescu*, „Invățămîntul tehnic superior la Iași” de Dr. ing. *Cezar Parteni Anton* și Dr. *Const. I. Andreescu*, „Combaterea secetei” de ing. *St. Bărbulescu*, acelaș subiect ing. *Gh. Agapie*, „Problema locuinței” de ing. *St. Mihăilescu*, „Situația telegrafiei în România” de ing. *A. Avramescu*, „Rolul Statului în industrializare” de Dr. ing. *I. Basgan*, „O monedă nouă cu importantă utilizare” de ing. *N. Mihăilescu*, d-l ing. *I. Andreescu-Cale*: „Valorificarea Prutului și Siretului pentru ridicarea Iașilor și a Moldovei”, „Cum trebuie atacată problema sistematizării Iașului”, „Ameliorarea alimentării cu apă a orașului Iași”. Am amintit aceste comunicări, toate temeinic studiate și documentate, pentru a pune în lumină străduințele inginerilor noștri de a munci pentru progresul țării. Acest progres nu poate fi înfăptuit decât prin muncă organizată — ceea ce începe lumea să înțeleagă. Toată vorbăria politicienilor „reformatori” începe lumea să înțeleagă. Toată creșterea reală în toate domeniile. Elaborările spiritului trebuie traduse în forme materiale, spiritul trebuie să devie trup pentru a-și da roadele sale pentru viață. Dela filosofie duce drumul drept spre inginerie, cum drept este drumul dela gînd la faptă.

Orientări. An. V. No. 8—9 (Aug.-Sept. 1936). Directorul revistei d-l *C. R. Crișan* continuă tratatul său de pedagogie socială, dîndu-ne în acest număr un capitol despre „Armătura Educatorului”. Adinc, ca totdeauna, autorul pătrunde în miezul problemei „culturii” pe care educatorul trebuie să și-o însușească pentru a o putea transmite. Între acest studiu și Recenziile și Însemnările de la sfîrșit, versuri frumoase de diferiți poeți ((*N. Patrașcu*, *Radu Nour*, *Simion Crețu*,

Octav Sergețiu, C. Ștefăniu) și citeva epigrame de *B. Baieră* și *Al. Bașturea*.

Făt-Frumos. Director *Leca Morariu*. An. XI, No. 4 (Iulie-Sept. 1936) Amintim din bogatul cuprins: *I. E. Torouțiu*, Data morții lui Alex. I. Cuza; *Artur Gorovei*, T. Ștefanelli (Amintiri); *Leca Morariu*, Sinziana și Pepelea. Vitrina cărții. Multe și mărunte. Cronică.

Gînd Romînesc, Revistă de cultură editată de Astra. Cluj. An. IV, No. 8—9 (Aug.-Sept.) Pe noi ne interesează mai ales; *Ovidiu Comșa*, Biopolitica; *Victor Iancu*, Originalitatea în artă; *N. Săulescu*, Școala Țărănească.

Pagini Literare. Turda. An. III, No. 9 (Sept.) Studiul „Cartea duhului romînesc” de *Grigore Popa* ne-a ținut atenția. La *Cronici*, recenzii și însemnări scrise bine.

* * *

Am însemnat mai sus numai revistele mai voluminoase și mai reprezentative. Mărturisim însă, că adeseori găsim în gazete modeste cari ne vin în schimb articole și studii cari ar merita să fie notate și scoase din noianul știrilor și polemicilor gazetărești. Dar spațiul nu ne îngăduie decât să dăm numele acestor gazete și locul unde apar.

Libertatea, Dir. *Ioan Moța*. București I, Calea Victoriei 63. ■ **Glasul Strămoșesc**, Cluj, str. Baba Novac 1. Et. II. ■ **Ogorul**, Dir. *N. Trandafirescu-Nămăești*, București, str. Brezoianu No. 3. ■ **Omul nou**. Brăila. ■ **Iubiți Biserica**. Foaie de zidire sufletească pentru popor. Prim redactor Preot *Traian Lucanu*, Drăceni-Baia. ■ **Credința**. Revistă ilustrată de cultură religioasă și națională, Red. Prof. *N. Cotos*, Cernăuți, str. Vladimir Repta No. 9. ■ **Chemarea Naționalistă**. Dir. *Laur Preda*, Iași, str. Cuza Vodă 17, Et. II. ■ **Ideea Națională**. Dir. *N. N. Manolescu*. Buzău, str. Nae Stănescu 49. ■ **Cuvîntul Satelor**. Directori: *Ioan Ciucurel* și *Nicolae A. Roșu*. Lugoj și Timișoara. ■ **Cruclada**. Dir. *Oclav Stetin*. București, str. Radu dela Afumați No. 16. ■ **Opinia Bucureșteană**. Dir. *Petre Bruteanu*. București, str. Vasile Gherghel 9. ■ **Scintela**. Revista elevilor dela liceul „Petru Maior” din Gherla, Jud. Someș. Director *Emil Precup*. ■ **Crainicul**. Organ de luptă naționalistă și creștină, Red. *Ioan G. Blebea*. Calărași, str. Vinători 107. An. I. No. 1 — îi dorim viață lungă.